

αλιτανιάζω ἀμάρτ. αλιτανιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιτάνα.

Ἀλιτανεύω, ὁ ἰδ.

ἀλιτῖνα ἦ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alito* = ὑψηλός.

Ἀπόγειος αὔρα ἀπὸ ἀνατολῶν πνέουσα (ἴσως ἢ ἀπὸ ὧν ὑψηλῶν μερῶν, ἀπὸ τῶν ὀρεινῶν πνέουσα).

ἄλτο τό, Σῦρ. κ. ἄ. ἄρτο Κύθν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alito* = ὑψηλός.

1) Τὸ ὕψος τοῦ δικτύου Κύθν. κ. ἄ.: Ἄρτο τοῦ δικτυοῦ.

2) Δίκτυον ἔχον πλάτος διακοσίων ματιῶν Σῦρ. κ. ἄ. Πβ. ἀλιτάδος.

***ἄλτος** ἐπίθ. Θηλ. ἄλτα Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ Λατιν. *altus*.

1) Ὁ λίαν φημισμένος, ἔνδοξος, περιώνυμος Πόντ. (Τραπ.): Ἄσμ.

Τὴν κυρὰ Εἰρήνην προξενοῦν κάτου μακρὰ ᾗς τὰ ξένα,

ᾗς τὰ ξένα κ' εἰς τ' ἀλόξενα, ᾗς τὴν ἄλτα Ρωμανίαν

(ἀλόξενα = ὀλόξενα, ὅλως ξένα) Τραπ. 2) Ὁ λίαν ἀπο-

μεμακρυσμένος Πόντ. (Οἶν.): Ὁ τὴν ἄλτα τὴ Ρωμανία!

(ἐνν. νὰ πᾶς! Ἀρά. Συνών. φρ. ᾗς τὸ διάβολο καὶ πάρα πέρα!)

ἄλτσα ἦ, Ἀθῆν. Θεσσ. κ. ἄ. ἄλσα Μύκ. κ. ἄ. ἄλ-
τοῖα Θεσσ. ἄλτοῖς ὁ, Λεξ. Βερ. 3

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alto*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τεμάχιον δέρματος ἢ ξύλου ἐπιτιθέμενον εἰς τὸ ψίδι τοῦ καλαποδιοῦ, ἂν τοῦτο εἶναι λεπτότερον τοῦ λη-
φθέντος μέτρου Ἀθῆν. Θεσσ. Μύκ. 2) Πεταλοειδὲς σίδηρον ὑπὸ τὰς πτέρνας τῶν ὑποδημάτων Θεσσ. — Λεξ. Βερ. 3

άλυγισιὰ ἦ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλύγιστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ-
στερητ. 1 β.

1) Τὸ νὰ μὴ λυγίσῃ τις, ἀκαμψία. 2) Μεταφ. σκλη-
ρότης. Συνών. ἀλυπησιὰ, ἀπονιὰ, ἀσυμπονιὰ.

ἀλύγιστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀλύγιστους βόρ. ἰδιώμ.
ἀύλιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λυγιστός < λυγίζω.
Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 274 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κι ἀσά-
λευτο ᾗς τὴν ταραχὴ κι ἀλύγιστον ἐγίνη». Τὸ ἀύλιστος
ἐκ τοῦ ἀλύγιστος κατ' ἀποβολὴν τοῦ γ καὶ μετάθεσιν
φθόγγων.

1) Ὁ μὴ λυγίζων, ὁ μὴ καμπτόμενος, ἐπὶ μετάλλου καὶ
ξύλου, συνεκδ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου σύννηθ.: Ἀλύγιστος
ἄνθρωπος (εὐθυτενής). Ἀλύγιστο χορμί (εὐσταλές, χαριτω-
μένον, ἰδίᾳ ἐπὶ γέροντος ἀκμαίου) σύννηθ. || Φρ. Κεφάλι ἀλύ-
γιστο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμεταπείστου. Συνών. φρ. κεφάλι
ἀγύριστο, δι' ἣν ἰδ. ἀγύριστος Β 1) πολλαχ. Συνών.
ἄλυγος. β) Μεταφ. ἀκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, σταθερὸς
πολλαχ.: Ἀύλιστη ὑναῖκα ᾗς κ' εὐτή, τὴν κεφαλὴν τὴν νὰ
τοῇ κόβῃς δὲ ὑλίζει Ἀπύρανθ. 2) Ὁ ἐν ἀκμῇ εὐρισκό-
μενος, ἀκμαῖος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀύλιστος χορὸς εἶναι
ᾗς κ' ἐπὶ στήμενος.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἄλυγος ἐπίθ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. λυγῶ, δι' ὃ ἰδ. λυγίζω,
παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ
καὶ ἄβλεπος ἐκ τοῦ βλέπω.

Ἀλύγιστος 1, ὁ ἰδ.: Ἀλυγὴ βέργα.

ἀλύθυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλόθ-θυστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λυθυστός < λυ-
θιάζω.

1) Ὁ μὴ γονιμοποιηθεὶς δι' ὀλύνθου. 2) Ὁ μὴ
ἐμβολιασθεὶς.

ἀλυκάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀλ'κάρ'ς Σάμ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλυκὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρης.

1) Ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἀλυκὴν, ἀλατοπηγὸς
Στερελλ. 2) Ὁ διεθυντὴς τῶν ἀλυκῶν Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλυκάρης Χίος (καὶ
ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1676) Ἀλυκαρία Α.Ρουμελ.

ἀλυκασέα ἦ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀλύκασι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ
ὅμοια αὐτόθι γλύκασι-γλυκασέα, θερμασι-θερμα-
σέα, νόστασι-νοστασέα.

Ἀλμυρὸν ἔδεσμα. Συνών. ἀλυκωσία, ἀλυκά (ἰδ.
ἀλυκός 2). Πβ. ἀλύκιν, ἀλυκόξινος.

ἀλυκὴ ἦ, σύννηθ. ἀλ'κὴ βόρ. ἰδιώμ. ἀλυτὴ Εὐβ.
(Ὁρ.) κ. ἄ. ἀλυτὴ Κύπρ. ἀλυτὴ Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλυκός.

1) Μέρος τῆς παραλίας, εἰς τὸ ὁποῖον περικλείεται τὸ
ὔδωρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐξατμίζομενον ἀφίνει τὸ ἄλας,
ἀλοπήγιον σύννηθ.: Νὰ πᾶς ἐκεῖ ποῦ πνέει ὁ ἥλιος τὸ πωμί
καὶ ἡ ἀλυκὴ τ' ἀλάτι! (ἀρά) Πελοπ. (Βούρβουρ.) || Φρ. Τὸ
φρεῖ εἶναι ἀλυκὴ (πολὺ ἀλμυρὸν) πολλαχ. || Παροιμ.

Ἀλάτι πᾶσι ᾗς τὴν ἀλυκὴ καὶ ξύλα πᾶσι ᾗς τὸ λόγγο

(ἐπὶ τοῦ κομίζοντός που ἢ προσφέροντος εἰς τινὰ πρᾶγμα,
τὸ ὁποῖον ἔχει οὗτος ἀφθονον. Πβ. ἀρχ. φρ. «γλαῦκ'
Ἀθήναζε») Πελοπ. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Γὰ σῶπα, σῶπα, μαῦρο μου, τσαὶ θά σε τουραγνίσω,

θὰ πάω σε ᾗς τὴν ἀλυτὴν νὰ σε φορτώσω ἀλάτι

Αἴγιν.

Νὰ πάμεν εἰς τὴν ἀλυτὴν ἄλας νὰ σὲ φορτώσω

Κύπρ. Συνών. ἀλατόγουρνα, ἀλατότοπος 1, ἀλυκιά 1.

β) Ἀποθήκη ἁλατος Εὐβ. (Ὁρ.) 2) Τὸ λεπτότατον
ἄλας, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὰ κοιλώματα τῶν παραλίων
βράχων μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος Χίος.
Συνών. ἀλατάρμη 2, ἀλοσάχνη 1, ἀλυκιά 2,
ἀφρίτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλυκὴ καὶ πληθ.
Ἀλυκὲς σύννηθ. Ἀλ'κὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλυτὴ Πάρ.
Ἀλυτὴ Κύπρ. Ἀλυτὲς Κύπρ.

ἀλυκιά ἦ, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀλυχιά Χίος (Καρδάμ.)
ἀλυαῖα Χίος (Βολισσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλυκὴ.

1) Ἀλυκὴ 1, ὁ ἰδ., Λυκ. (Λιβύσσ.) 2) Τὸ λεπτό-
τατον ἄλας, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὰ κοιλώματα τῶν παρα-
λίων βράχων μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος

